

Границата на възможното

I

– Няма да излезе оттам, казвам ви! – рече пъпчивият, клатейки уверено глава. – Вече час и четвърт, откакто влезе. Свършено е с него.

Жителите на града, скупчени сред руините, мълчаха, загледани в зеещия черен отвор – затрупания с камъни вход на подземие. Дебелакът с жълта салтамарка пристъпи от крак на крак, изкашля се, свали от главата си измачканата шапка, изтри потта от редките си вежди и каза:

– Ще почакаме още.

– Че защо? – изсумтя пъпчивият. – Там, в подземие, има василиск, забравихте ли, кмете? Който влезе там – изчезва. Малко ли хора загинаха? Защо да чакаме още?

– Нали сме се договорили? – промърмори неуверено дебелият. – Как така?

– С живия сте се договорили, кмете – обади се спътникът на пъпчивия – гигант с кожена престилка на касапин. – А сега той е мъртъв. Ясно е като бял ден. От самото начало беше ясно, че отива на смърт, като другите преди него. Даже и огледало не взе, отиде само с меч. А без огледало не можеш да убиеш василиск, всеки го знае.

– Спестихте някой и друг грош, кмете – добави пъпчивият. – Защото сега няма на кого да платите за василиска. Идете си спокойно вкъщи, а ние ще вземем коня и вещите на магьосника, за да не пропаднат така.

– Аха – каза касапинът. – Хубава кобила, а и дисагите са добре натъпкани. Ще погледнем какво има вътре.

– Как така? Редно ли е?

– Мълчете, кмете, и не се бъркайте, за да не си изпросите някоя цицина – предупреди го пъпчивият.

– Хубава кобила – повтори касапинът.

– Остави коня на мира, драги.

Касапинът се обърна бавно към непознатия, който излезе иззад срутената стена зад гърбовете на хората, струпали се около входа на подземие.

Непознатият имаше гъста къдрава кестенява коса, кафява туника върху памучния кафтан и високи ботуши за езда. И не носеше никакво оръжие.

– Дръпни се от коня! – повтори той, като се усмихваше заядливо. – Как така? Чужд кон, чужди дисаги, а ти си ги зяпнал с гурелясалите си очи и протягаш към тях мърлявата си лапа? Бива ли така?

Пъпчивият бавно бръкна в пазвата на връхната си дреха, поглеждайки към касапина. Онзи кимна към събралите се. Излязоха още двамина – яки, късо подстригани. И двамата държаха тояги – от онези, с които в кланиците зашеметяват животните.

– Кой си ти? – попита пъпчивият, без да измъква ръка от пазвата си, – че да ни казваш кое е редно и кое – не?

– Не е твоя работа, драги.

– Не носиш оръжие.

– Вярно е – усмихна се още по-заядливо непознатият. – Не нося.

– Това не е хубаво. – Пъпчивият измъкна от пазвата си дълъг нож. – Даже хич не е хубаво, че не носиш.

Касапинът също измъкна нож, дълъг като малка сабя. Онези двамата пристъпиха напред, вдигайки тоягите.

– Няма нужда да нося – рече непознатият, без да се помръдва от мястото си. – Моето оръжие върви подире ми.

Изад руините с лека и уверена походка излязоха две девойки. Тълпата веднага се разпръсна, отстъпи назад и оредя.

Девойките се усмихваха, зъбите им проблясваха; бяха примижали, а между ъгълчетата на очите им и ушите им бяха татуирани широки сини ивици. Мускулите на здравите им бедра играеха под кожата от рис. Играеха и мускулите на голите им ръце над ръкавиците от броня. Зад гърбовете им, също прикрити с брони, стърчаха дръжките на саби.

Пъпчивият прилекна бавно и пусна ножа на земята.

От дупката в развалините се разнесе грохот от падащи камъни и след малко от тъмнината се подадоха две длани, които се вкопчиха в назъбения ръб на стената. Подир тях се появи и глава с бели напращени коси, после бледо лице и ръкохватка на меч, стърчаща над рамото. Тълпата зашумя.

Приведен, белокосият издърпа от дупката странно същество, покрито с прах и омазано с кръв. Хвана го за дългата гущерова опашка и безмълвно го хвърли в краката на дебелия кмет. Той отскочи и се спъна в една отломка от стената. Не откъсваше поглед от извития птичи клон, ципестите криле и покритите с люспи лапи, от изпъкналия подгушник, някога карминов, сега – мръсночервен, и от стъклените хлътнали очи.

– Ето го василиска – рече белокосият, докато изтупваше прахта от панталоните си. – Както се бяхме договорили. Ще благоволите ли да ми дадете моите двеста линтара? Истински линтари, плитко изсечени. Ще проверя, предупреждавам.

Кметът измъкна кесията си с треперещи ръце. Белокосият се огледа и задържа за миг поглед върху пъпчивия и върху лежащия в краката му нож. После се взря в мъжа с кафявата туника и жените с кожи от рис.

– Както винаги – каза той, поемайки кесията от треперещите ръце на кмета. – Заради вас си рискувам кожата за никакви пари, а през това време вие се опитвате да докопате вещите ми. Никога няма да се промените, дявол да ви вземе!

– Не сме ги докосвали – замърмори касапинът и отстъпи назад. Двамата с тоягите отдавна се бяха изгубили в тълпата. – Не сме докосвали нещата ви, господине.

– Много се радвам – усмихна се белокосият. При вида на тази усмивка, разцъфнала върху бледото лице като рана, тълпата започна бързо да се разпръсква. – И заради това, братко, и аз няма да те докосна. Иди си с мир. Само че по-бързо.

Пъпчивият отстъпваше, явно също се готвеше да се измъкне. Пъпките се открояваха грозно върху внезапно пребледнялото му лице.

– Ей, почакай малко – каза му човекът с кафявата туника. – Забрави нещо.

– Какво... господине?

– Ти вдигна нож срещу мен.

По-високата от двете девойки внезапно се залюля на широко разтворените си крака и се завъртя. Неусетно извадената сабя изсвистя рязко във въздуха. Главата на пъпчивия излетя нагоре, описа дъга и падна до зеещия вход на подземието. Тялото рухна сред натрошените тухли – тежко, като отсечено дърво. Тълпата нададе вой. Втората девойка, с длан върху ръкохватката, скочи пъргаво, прикривайки гърба на партньорката си. Но напълно излишно. Хората от тълпата хукнаха към града с всички сили, като се препъваха из развалините. Най-отпред с внушителни скокове се носеше кметът, изпреварил само с няколко сажена огромния касапин.

– Прекрасен удар – отбеляза студено белокосият, прикрил очи от слънцето с облечената с черна ръкавица ръка. – Прекрасен удар със зериканска сабя. Прекланям се пред красотата и уменията на свободните жени-воини. Аз съм Гералт от Ривия.

– А аз съм Борх, наричан Трите гарги. – Непознатият с кафявата туника посочи избледнелия герб на гърдите си, на който бяха изобразени три птици сред златисто поле. – А това са моите момичета, Тея и Вея. Така им викам аз. Ако се опитате да произнесете истинските им имена, може да си изкълчите езика. Както правилно предположихте, и двете са зериканки.

– Струва ми се, че ако не бяха те, щях да се простя с коня и имуществото си. Благодаря ви, жени-воини. Благодаря и на вас, господин Борх.

– Трите гарги. И този „господин“ си го запази за себе си. Задържа ли те нещо в това градче, Гералт от Ривия?

– Абсолютно нищо.

– Чудесно. Имам предложение – недалече оттук, където този път се пресича с пътя за речното пристанище, има кръчма. Казва се „Под замисления дракон“. Нейната кухня няма равна в цялата околност. Тръгнал съм натам с идеята да похапна и да пренощувам. Ще ми бъде приятно, ако ми правиш компания.

– Борх – белокосият се извърна от коня и погледна светлите очи на непознатия, – не искам между нас да има неяснота. Аз съм вещер.

– Досетих се. Но защо го изричаш с такъв тон, сякаш казваш: „Аз съм прокажен“?

– Има и такива – изговори бавно Гералт, – които предпочитат компанията на прокажени пред тази на вещици.

– А има и такива – засмя се Трите гарги, – които предпочитат овцете пред девойките. Какво пък, можем само да съчувстваме и на едните, и на другите. Повтарям предложението си.

Гералт свали ръкавицата и стисна протегнатата му ръка.

– Приемам. Приятно ми е да се запознаем.

– Тогава да тръгваме – умирам от глад.

II

Кръчмарят забърса с парцал грапавите дъски на масата и се поклони усмихнат. Два от предните му зъби липсваха.

– Такааа... – Трите гарги се зазяпа в окадения таван и паяжините под него. – Първо... Първо бира. За да не се разкарваш два пъти – цяла бъчонка. А към бирата... Какво можеш да предложиш към бирата, драги?

– Сирене? – рискува кръчмарят.

– Не – намръщи се Борх. – Сиренето ще бъде за десерт. Към бирата искам нещо кисело и пикантно.

– На вашите услуги – усмихна се още по-широко кръчмарят. Двата предни зъба не бяха единствените, които липсваха. – Змиорки с чесън в масло и оцет или Мариновани чушки.

– По ред. И едното, и другото. А после супа, каквато веднъж ядох тук – в нея плаваха разни раковини, рибки и други апетитни дреболии.

– Салджийска супа?

– Точно така. После агнешко печено с лук. А после раци – сложи им повечко копър. А след това овче сирене и салата. После ще видим.

– На вашите услуги. За всички, четири порции, нали така?

По-високата зериканка поклати глава в знак на отрицание, като се потупа многозначително по талията, обгърнатата от плътено прилепнала ленена риза.

– Забравих! – Трите гарги намигна на Гералт. – Девоjkите се грижат за линията си. Стопанино, печено само за нас двамата. Бирата я донеси веднага, заедно със змиорките. Останалото – малко по-късно, за да не изстине. Не сме дошли да се тъпчем, а просто да убием времето в приятен разговор.

– Разбирам – поклони се отново кръчмарят.

– Разсъдливостта е важна част от твоята работа. Дай си ръката, драги.

Звъннаха златни монети. Кръчмарят си отвори устата до границите на възможното.

– Това не е аванс – съобщи Трите гарги. – Това е допълнително. А сега тичай към кухнята, добри човече.

В стаичката беше топло. Гералт отпусна колана си, свали кафтана и нави ръкавите на ризата си.

– Виждам, че не се оплакваш от недостиг на пари – каза той. – На рицарски привилегии ли се дължи състоянието ти?

– Отчасти – усмихна се Трите гарги, без да навлиза в подробности.

Бързо се справиха със змиорките и една четвърт от бъчонката. Двете зериканки също не жалеха бирата и скоро се развеселиха и започнаха да си шепнат нещо. Вея, по-високата, изведнъж избухна в гърлен смях.

– Девоjkите говорят ли изобщо? – попита тихо Гералт, проглеждайки ги с крайчеца на окото си.

– Малко, не са бърбиви. Което е похвално. Как ти се струва супата, Гералт?

– Ммм...

– Ще пием ли?

– Ммм...

– Гералт... – Трите гарги остави лъжицата и изхълца деликатно, – да се върнем за малко към разговора ни по време на пътуването. Както разбрах, ти си вещер, странстваш от единия до другия край на света и ако попаднеш на някакво чудовище, го убиваш. И с това си изкарваш прехраната. В това ли се състои вещерската професия?

– Горедолу.

– А случва ли се специално да те извикат някъде? Да речем, да ти дадат специална поръчка. Тогава какво, отиваш и я изпълняваш?

– Зависи кой я възлага и за какво.

– И за колко?

– Това също – сви рамене вещерът. – Всичко поскъпва, а трябва да се живее, както казваше една моя позната магьосница.

– Достатъчно ясен подход, много практичен, бих казал. Но нали в основата лежи някаква идея, Гералт? Конфликтът на силите на Реда със силите на Хаоса, както казваше един мой познат магьосник. Предполагам, че изпълняваш някаква мисия, защитаваш хората от злото винаги и навсякъде. Без да правиш разлика между отделните случаи. Винаги стоиш от едната страна на барикадата.

– Сили на Реда, сили на Хаоса. Какви гръмки думи, Борх. Непременно искаш да ме поставиш на някоя от страните на конфликта, който, както се знае, е вечен – започнал е много преди да ни има и ще продължи дълго след като вече ни няма. На чия страна е ковачът, който подковава конете? Или нашият кръчмар, който вече носи тавата с печеното? Кое според теб определя границата между Хаоса и Реда?

– Нещата са много прости. – Трите гарги го погледна право в очите. – Хаосът е заплаха, агресивната страна. Редът пък е страната, която е заплашена и се нуждае от защита. Хайде да пием. И да се заемем с агнешкото.

– Точно така!

Грижещите се за линията си зериканки не посегнаха към агнешкото, но пък наблегнаха на бирата. Вей се наведе над рамото на приятелката си и отново ѝ прошепна нещо, а косите ѝ докоснаха масата. Тея, по-ниската, се засмя звънко и примигна весело с татуираните си клепачи.

– Да – каза Борх, докато гложгаше един кокал. – Да продължим разговора си, ако нямаш нищо против. Разбрах, че не искаш да застанеш на страната на никоя от Силите. Само си вършиш работата.

– Върша си я.

– Обаче не може да се избяга от конфликта между Хаоса и Реда. Макар и да използва такова сравнение, ти не си ковач. Видях как работиш. Влизаш сред руините и изнасяш посечен василиск. Има разлика между подковаването на коне и убиването на василиски, драги. Ти каза, че срещу приемливо заплащане ще отидеш на края на света и ще убиеш чудовище, което са ти посочили. Да речем, ако свиреп дракон опустошава...

– Неудачен пример – прекъсна го Гералт. – Виждаш ли, веднага обърка всичко с Хаоса и Реда. Не убивам дракони, които несъмнено са сили на Хаоса.

– Как така? – Трите гарги облиза пръстите си. – Виж ти! Та нали сред всички чудовища драконът вероятно е най-вредният, най-злият и най-жестокият. Най-отвратителната гадина. Напада хора, огнедишаш е и похищава... тъъ... девойките. Малко ли разкази съм слушал? Не може ти, вещерът, да не си записал няколко дракона в сметката си.

– Не преследвам дракони – изрече Гералт сухо. – Видлогони – да. Въздушни змейове. Летавци. Но не и истински дракони – зелени, черни и червени. Приеми го за сведение – и туй то.

– Изумяваш ме – каза Трите гарги. – Е, добре, приех го за сведение. Впрочем стига за драконите. Виждам на хоризонта нещо червено – несъмнено са раците ни. Да пием!

Разчупваха със зъби червените черупки и изсмукваха бялото месо. Солената вода щипеше устните им и се стичаше по китките им. Борх наливаше още бира и скоро черпакът започна да опира дъното на бъчонката. Зериканките се развеселиха още повече и очите им шареха из кръчмата. И двете се усмихваха зловещо – вещерът беше сигурен, че търсят повод да започнат скандал. Трите гарги също забеляза това, защото изведнъж им се закани, хванал един рак за опашката. Девойките се закикотиха. Тея сви устни като за целувка и му намигна – татуировките правеха гледката доста зловеща.

– Диви са като горски котки – прошепна Трите гарги на Гералт. – Човек трябва да ги наглежда, че инак за нула време нечии вътрешности ще се изсипят на пода. Но си заслужават парите, нищо че взимат много. Ако знаеш на какво са способни...

– Знам – кимна Гералт. – Трудно ще се намери по-добър ескорт. Зериканките са воини по рождение, обучават ги да се бият от малки.

– Не говорех за това. – Борх изплю на масата една рача щипка. – Имах предвид в леглото.

Гералт погледна неспокойно девойките. И двете се усмихваха. Вея посегна към блюдото с мълниеносно, почти незабележимо движение. Без да откъсва премрежените си очи от вещера, тя ухапа с хрущане една черупка. Устните ѝ лъщяха от солената вода. Трите гарги се изкикоти.

– И така, Гералт – рече той, – значи не ловуваш дракони – нито зелени, нито черни или червени. Приех го за сведение. А защо само тези три цвята, ако мога да попитам?

– Четири, ако трябва да съм точен.

– Ти спомена три.

– От дракони ли се интересуваш, Борх? Има ли някаква специална причина?

– Не. Просто съм любопитен.

– Аха. А относно цветовете – така е прието да се класифицират истинските дракони. Макар и да не е съвсем точно. Зелените дракони, най-разпространените, са по-скоро сиви, като обикновените въздушни змейове. Червените всъщност са възчервени или керемидени. Големите тъмнокафяви дракони е прието да се наричат черни. Най-рядко се срещат белите дракони – аз никога не съм виждал такъв. Май живеят далече на север.

– Интересно. А знаеш ли за още какви дракони съм чувал?

– Знам... – Гералт отпи от бирата. – И аз съм чувал – за златните. Няма такива.

– Какво основание имаш да твърдиш това? Само защото никога не си ги виждал? Не си виждал и бели.

– Не е там работата. Отвъд моретата, в Офир и Зангвербар, има бели коне с черни ивици. Тях също не съм ги виждал, но знам, че съществуват. А златният дракон е митично създание. Легендарно. Като феникса, да речем. Няма феникси и златни дракони.

Вя, подпряла лакти на масата, го гледаше с интерес.

– Явно знаеш какво говориш, след като си вещер. – Борх си сипа бира от бъчонката. – И все пак аз мисля, че всеки мит, всяка легенда сигурно си има някакви корени. А в тези корени има нещо.

– Има – съгласи се Гералт. – Най-често мечта, желание, тъга. Вярно, че възможното няма граници. А понякога и случайност.

– Именно, случайност. Може някога да е имало и златен дракон – еднократна, неповторима мутация?

– Ако е така, то го е стигнала съдбата на всички мутанти – извърна глава вещерът. – Твърде много се е отличавал от останалите, за да оцелее.

– Ха! Сега противоречиш на законите на природата, Гералт. Един мой познат магьосник казваше, че в природата всичко си има продължение и оцелява по един или друг начин. Краят на едно е началото на друго, няма граници на възможното, или поне природата не познава такива.

– Твоят познат магьосник е голям оптимист. Само че не е взел предвид нещо: грешките, които е допускала природата. Или този, който си е играл с нея. Златният дракон и други подобни мутанти, дори и да са съществували, не са могли да оцелеят. Защото им е попречила природната граница на възможното.

– Каква е тази граница?

– Мутантите са стерилни, Борх. – Мускулите по скулите на Гералт заиграха. – Само в легендите може да оцелее онова, което не оцелява в природата. Само в легендите и митовете няма граници на възможното.

Трите гарги мълчеше. Гералт погледна девойките – внезапно бяха станали сериозни. Вея неочаквано се наведе към него, обгърна шията му със силната си мускулиста ръка и допря до бузата му влажните си от бирата устни.

– Харесват те – изрече бавно Трите гарги. – Да пукна, ако не те харесват!

– Какво странно има? – усмихна се тъжно вещерът.

– Нищо. Но това трябва да се полее. Кръчмарю! Още една бъчонка!

– Какви ги говориш? Най-много халба!

– Две халби! – изрева Трите гарги. – Тея, трябва да изляза за минута.

Зериканката стана, вдигна сабята си от пейката и огледа разочаровано залата. Макар и порано няколко погледа да бяха проблеснали зловещо при вида на претъпканата кесия, никой не се реши да излезе след Борх, който тръгна към двора с олюляваща се походка. Тея сви рамене и излезе след работодателя си.

– Какво е истинското ти име? – попита Гералт останалата на масата Вея. А в отговор тя показа блестящите си зъби. Ризата ѝ беше разкопчана почти до границите на възможното. Вещерът не се съмняваше, че това е поредната задявка със залата.

– Алвеяенерле.

– Хубаво е.

Беше сигурен, че зериканката ще свие устни за въздушна целувка и ще му намигне. И не сгреша.

– Вея?

– Хм?

– Защо пътувате с Борх? Вие, свободните жени-воини.

– Хм...

– Какво?

– Той е... – зериканката сбърчи чело, търсейки думата – ... той е... най... красивият.

Вещерът кимна. Критериите, въз основа на които жените оценяваха привлекателността на мъжете, го объркваха не за първи път.

Трите гарги нахлу в залата, като закопчаваше панталоните си и гръмогласно даваше нареждания на кръчмаря. Тея беше на две крачки след него и с престорено отегчен вид оглеждаше залата. Търговците и салджиите обаче старателно избягваха погледа ѝ. Вея пък смучеше поредния рак и хвърляше красноречиви погледи към вещера.

– Поръчах по още една змиорка, този път печена. – Трите гарги седна тежко и разкопчаният му колан издрънча. – Измъчих се с тези раци и май си останах гладен. Уредих нощувката ти тук, Гералт. Няма смисъл да се мъкнеш другаде по нощите. Да се повеселим още. За ваше здраве, момичета!

– Весекхеал – каза Вея и вдигна халбата. Тея намигна и се протегна, при което привлекателният ѝ бюст, противно на очакванията на Гералт, не разкъса копчетата на ризата ѝ.

– Да се повеселим. – Трите гарги се пресегна през масата и плесна Тея по задника. – Да се повеселим, вещерю. Хей, кръчмарю! Ела тук!

Кръчмарят дотича, триейки ръце в престилката си.

– Имаш ли корито? Такова за пране, здраво и голямо.

– Колко голямо, господине?

– За четирима души.

– За... четирима? – зина кръчмарят.

– За четирима – потвърди Трите гарги и извади от джоба си издутата кесия.

– Ще се намери – отвърна кръчмарят и се облиза.

– Прекрасно – засмя се Борх. – Кажи да го отнесат горе, в моята стая, и да го напълнят с гореща вода. По-бързо, драги. Качете там и бирата – и трите халби.

Зериканките се закикотиха и смигнаха.

– Коя искаш? – попита Трите гарги. – А, Гералт?

Вещерът се почеса по тила.

– Знам, не е лесно да се избере – каза Трите гарги с разбиране. – И аз самият понякога се затруднявам. Добре, ще решим в коритото. Ей, момичета! Помогнете ми да се кача по стълбите!